

La Torre Pinós formarà part d'un dels itineraris històrics de la ciutat

Segons el Museu de Granollers la construcció d'aquesta torre de guaita, declarada Bé

 [1]

La referència més antiga de a torre data de 1752

La Torre Pinós, que ha estat condicionada en els darrers mesos. L'actuació ha consistit a adaptar els accessos d'entrada, millorar el talús existent, recollir les aigües pluvials, arranjar la tanca de protecció exterior, posar una porta i col·locar un punt de llum, alimentat per energia solar per il·luminar la torre, tot per un import de 24.487,19 euros, IVA inclòs.

Segons el Museu de Granollers, la Torre Pinós es troba situada a 224 m d'alçada a l'extrem de llevant del municipi, en un dels turons més elevats del terme. Des d'aquesta situació dominava la visió de tots els camins que creuaven Granollers: a l'est, el de Cardedeu i Girona; al sud-est, el de la Roca i Mataró; al sud, el camí Ral de Barcelona; a l'oest, el de Caldes; i al nord, el de Vic. Donades les característiques del lloc s'entén que la torre fos de guaita i de comunicació.

Els Pinós

Aquest llinatge, que es remunta al segle XI i que és originari del nord de Catalunya, tenia possessions a la Cerdanya, el Berguedà i el Solsonès que s'anaren ampliant per mitjà de polítiques matrimonials i intervencions militars.

A Granollers, hi arriben a través del matrimoni de Josep Galceran de Pinós amb Maria de Rocabertí, descendent dels nobles de Tagamanent, amb casal al carrer de Sant Roc. Dels nou fills d'aquest matrimoni, en destaquen dos, en Miquel i en Josep, per la seva intervenció en la vida política, social i econòmica de finals del segle XVII i principis del XVIII, i, sobretot,

per la seva vinculació a la guerra de Successió com a defensors de la causa austriacista.

En Miquel de Pinós i Rocabertí, l'any 1710, davant la falta d'efectius per a les tropes, va demanar que la vila de Granollers contribuís a la causa amb 50 homes. A canvi, s'atorgaria als voluntaris fadrins agremiats, el dret a rebre el grau de mestre.

En Josep Galceran de Pinós i Rocabertí, com a delegat del Consell de Barcelona, anà a rebre Felip V a Martorell, el qual li atorgà el títol de marquès de Barberà (1702). Després, però, es convertí en acèrrim defensor dels austriacistes. Durant el setge final de l'Onze de Setembre del 1714, fou un dels portadors de la bandera de santa Eulàlia, que es va treure per donar ànims als assetjats. Acabada la guerra, va ser deportat i va morir fora de Catalunya.

Història de la Torre Pinós

La referència més antiga de la torre la trobem en un document de 1752, en què consta que s'havia utilitzat com a colomar; per tant, l'edificació ha de ser anterior a aquesta data, però no se'n troben més referències, segurament perquè els Pinós no rebien censos de la torre. S'ha de tenir present que els coloms han estat des d'antic missatgers molt eficients, sobretot en temps de guerra. Pels materials analitzats durant l'excavació feta l'any 2003, la construcció de la torre se situaria a l'entorn del segle XVII. Tant els rajols de la cúpula com els del paviment i alguns fragments de ceràmica blava recuperats són d'aquesta època.

Posteriorment, la torre va ser reformada al segle XIX amb el reforç de merlets i d'espitlleres, fet que es podria lligar amb la fortificació de Granollers el 1875, ja que durant la tercera carlinada, la vila va patir un assalt que es va acabar amb el segrest d'hostatges, entre ells l'alcalde, com a garantia per cobrar el pagament de les contribucions de guerra imposat a tots els pobles.

La Torre Pinós és un Bé Cultural d'Interès Nacional des del 25 de juny de 1985 i des de l'any 2003 forma part del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic i Arqueològic de Granollers.

Descripció

És una torre de guaita de planta circular de 5,60 m de diàmetre, de forma cilíndrica, lleugerament atalussada, amb un alçada de 9,60 m i d'un gruix de mur d'entre 80 i 60 cm. La coberta és una cúpula rebaixada d'arc escarser de rajols i coronada per merlets amb espitlleres que protegien el terrat i els vigilants. L'aparell dels murs és de còdols de riu, lligats amb argamassa de calç i arrebossats. L'accés a l'interior es feia per una porta a peu pla pel costat sud que, actualment, és el més malmès. Per les restes dels encaixos als murs, havia tingut almenys dos pisos, amb sortida al terrat a través de la cúpula. Al costat est hi ha una gàrgola escapçada.

Galeria d'imatges

-

Visita a la remodelada Torre Pinós

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
//dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader
d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>
comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/noticies/medi-ambient/la-torre-pin%C3%B3s-formar%C3%A0-part-dun-dels-itineraris-hist%C3%B2rics-de-la-ciutat>

Enllaços

[1] <https://www.granollers.cat/sites/default/files/noticia/2015/03/davant.jpg>

[2] <https://www.granollers.cat/sites/default/files/noticia/2015/03/darrere.jpg>